

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Бургас, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Мая П. Величкова
Даниел Н. Марков

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Й. М. Гр.
като разгледа докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20222000600044 по описа за 2022 година

С присъда №27 от 20.09.2021г. по НОХД№ 883/2020г. по описа на Бургаския окръжен съд, подсъдимите М. Б. М., ЕГН ***** и Г. Г. К., ЕГН***** са признати за виновни в това, че на 08.06.2018г. в гр.Несебър, к.к.“Слънчев бряг“, в съучастие помежду си като съизвършители и с подс. ХР. М. Т., действаща като техен помагач, отнели чужди движими вещи - пари на обща стойност 960лв. от владението на Ст. Н. Ст., ЕГН ***** от гр.Бургас, с намерение противозаконно да ги присвоят, като употребили за това сила и престъплението е извършено от подс.М. в условията на опасен рецидив, поради което са осъдени, съответно: подс. М. Б. М. - на основание чл.199, ал.1,т.4, вр.чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.чл.55, ал.1,т.1 от НК на две години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален строг режим, а подс. Г. Г. К. – на основание чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.чл.55, ал.1,т.1 от НК на една година и шест месеца лишаване от свобода .

Със същата присъда подс. ХР. М. Т., ЕГН ***** е призната за виновна , в това че на 08.06.2018г. в гр.Несебър, к.к.“Слънчев бряг“ в съучастие като помагач на подсъдимите М. Б. М., ЕГН ***** и Г. Г. К.,

ЕГН******, умишлено ги улеснила да отнемат чужди движими вещи - пари на обща стойност 960лв. от владението на Ст. Н. Ст., ЕГН ***** от гр.Бургас, с намерение противозаконно да ги присвоят, чрез употреба на сила, поради което и на основание чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.4, вр.чл.55, ал.1,т.1 от НК я осъдил на една година лишаване от свобода, като отложил изтърпяването на наказанието за изпитателен срок от три години.

На основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК на подсъдимия М.М. е определено за изтърпяване едно общо най-тежко наказание между наложеното по същата присъда и по влязлата в сила присъда по НОХД № 1848/18г. на БРС в размер на две години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим.

Приспаднато е времето, през което подс. М.М. е търпял наказание лишаване от свобода по която и да е от включените в съвкупността присъди, както и през което е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, считано от 16.11.20(8г. до 21.01.2019г., включително.

На основание чл.70, ал.7 от НК е постановено подс.М. да изтърпи отделно от общото наказание и неизтърпяната част от наложеното му по НОХД №668/15г. на БОС наказанието лишаване от свобода в размер на 11 месеца и 12 дни, от изтърпяването на която е бил условно предсрочно освободен по ЧНД№33/18г. на БОС.

С присъдата е определено на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК общо наказание на подс. К. между наказанията, наложени му по същата присъда и по влязла в сила присъда по НОХД № 1562/19г. на БРС, в размер на 1 година и 6 месеца лишаване от свобода, като на основание чл.66 от НК е отложил изтърпяването на общото наказание за изпитателен срок от три години.

На тримата подсъдими са възложени разноските по делото.

В срока по чл.319, ал.1 от НПК срещу присъдата са постъпили въззивни жалби от подс. Х.Т., чрез защитника ѝ – адв.К. от АК-София и от адв.П. от АК-Бургас - защитник на подс. Г.К..

В жалбата на подс. Х.Т. се заявяват оплаквания за неправилност, необоснованост на присъдата, постановена при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон и за явна

несправедливост на наказанието. Прави се искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимата да бъде призната за невиновна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.

Според въззивната жалба на адв.П. присъдата е неправилна и необоснована, поради допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се въззивната инстанция да упражни провомощията си по чл.334, т.2 от НПК, като отмени присъдата и постанови нова, с която да признае подс. К. за невинен и го оправдае по обвинението за извършено престъпление по чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.2 от НК.

В съдебно заседание пред настоящия въззивен състав представителят на БАП моли да бъдат оставени без уважение депозираните жалбите. Счита, че липсват допуснати съществени нарушения от страна на първоинстанционния съд, които да налагат отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. Намира първоинстанционната присъда за обоснована, правилна и постановена след обстоен и задълбочен анализ на доказателствата. След анализ на доказателствата, изразява становище, че БОС е направил верен извод за авторството и вината на всеки от тримата подсъдими по отношение на престъпленията, за които са признати за виновни. Според прокурора БОС е подхождал правилно при индивидуализация на наказанията, а проявената изключителна снизходителност по отношение на подс.Т. и подс.К., при липса на протест, не би могла да бъде коригирана. Моли да бъде потвърдена присъдата на БОС като правилна и законосъобразна.

Защитата на подсъдимата Т. - адв. К., пледира за отмяна на атакуваната присъда и постановяването на нова, с която подзащитната му да бъде изцяло оправдана. Счита, че първата инстанция не е направила задълбочен анализ на доказателствата и не е установила обективната истина по делото. По-конкретно, приема, че поради противоречивите показания на пострадалия не е установено изобщо отнемането на парична сума, както и че не е изяснена причината подс.К. да упражни сила спрямо пострадалия и ролята на подсъдимата за това, посочвайки, че единственото желание на подсъдимата е било да предизвика ревност у приятеля си. Събраните косвени доказателства, според защитата дават възможност да се направят правни изводи, различни от приетите от БРС. Твърди че вътрешното убеждение на съда не е формирано по правилата на чл.14 от НПК.

Пред въззивната инстанция, упълномощеният защитник на подс.К. - адв. П., поддържа, че първоинстанционната присъда е неправилна, защото събраните по делото доказателства не кореспондират с повдигнатото обвинение за грабеж. Според него абсолютно е установено, че от пострадалия пари не са отнемани, а ударените му няколко шамара от неговия подзащитен е проява на ревност, виждайки пострадалият да върви с интимната му приятелка – подс.Т.. Становището му е, че се касае за престъпление по чл. 130 от НК, поради което и моли да бъде изцяло отменена обжалваната присъдата и БАС да постанови оправдателна присъда или алтернативно, да върне делото за разглеждане от друг състав на БОС.

Необжалваният служебен защитник на подс.М. - адв.М., поддържа същите алтернативни искания в пледоарията си пред въззивната инстанция. Според нея обвинението за извършено престъпление по чл.199 от НК не е доказано както от обективна, така и от субективна страна. Участието на подс.М. също не било доказано предвид факта, че той не бил във физическо състояние да нанесе подобни физически увреждания, което според нея се установява от медицински документи.

Подсъдимият К. в съдебно заседание пред въззивния съд, в последната си дума заявява, че е невинен и моли съда да бъде оправдан.

Подсъдимата Т. също моли да бъде оправдана, защото е невинна.

Въззивното производство по отношение на подсъдимия М. е проведено в негово отсъствие, при условията на чл. 269, ал. 3, т.4, б.„а“ НПК, с оглед наличната по делото справка, установяваща, че същият на 23.12.2019г. е напуснал страната през ГКПП Малко Търново и пребивава на територията на Република Турция в гр.Бурса или близките села, но местоживеенето му не е известно.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостната проверка на обжалваната присъда, независимо от основанията посочени от страните, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

От фактическа страна по делото е установено, че подсъдимите М., К. и Т. се познават отдавна и са в приятелски отношения, като последните двама са били интимни приятели. Тримата се познавали и с В. И., а от месец май 2018г. подс.М. запознал останалите и със своята приятелка - свид. М. Д..

На 07.06.2018 г. следобед, тримата подсъдими – М.М., Г.К. и Х.Т., и свидетелите В. И. и М. Д. се събрали в нает от подс.К. апартамент в гр.Бургас, ж.к. „Меден Рудник“. Докато се черпили, те си говорили, че общите им пари свършвали и се налага да върнат ползвания под наем лекия автомобил и че ще останат без пари и без автомобил за придвижване. Подсъдимият М.М. предложил да ограбят някой чужденец в к. к. „Слънчев бряг“. Според плана на същия подсъдим, подсъдимата Т., която тогава била на 20 години и знаела руски и английски езици, трябвало да посети някоя от дискотеките в комплекса, където да се запознае с чужденец и в подходящ момент да го изведе от заведението, да го отведе в района на хотел „Кокиче“, където подсъдимите М. и К. да го нападнат и да му вземат парите. Непълнолетната свид. М. Д., трябвало да придружава подс.Т. по заведенията, за да не е последната сама. Всички присъстващи се съгласили с предложението на подс.М. и потеглили към курортния комплекс с наетия лек автомобил, управляван от подс.К..

Петимата пристигнали в к. к. „Слънчев бряг“ вечерта на 07.06.2018 г., около 21:30 – 22:00 ч. Подс.К. паркирал автомобила на малък паркинг в близост до хотел „Кокиче“. Всички се отправили към хотел „Кубан“, като подс. Т. и свид.Д. вървели по-напред, а двамата подсъдими и свид. В. И. вървели по-бавно зад тях. Подс. Т. и свид. Д. първо влезли в дискотека „Корнер“, но там било претъпкано, излезли и отишли в дискотека „Рейнбоу“. Там се насочили направо към бара и си поръчали водка за подс.Т., а за свид. Д. – вино. По същото време в дискотеката дошли свид. Ст. Н. Ст. и свид. Д. Пр. и също си поръчали питиета. Свидетелката М. Д. познавала свид. Ст. Ст. и отишла при него, за да го види, след което предложила на подсъдимата Т. да се преместят при свидетелите Ст. Ст. и Д. Пр.. Докато седели заедно на сепарето свид. М. Д. казала на подс.Т., че свид. Ст. Ст. е неин познат, че познава и семейството му, затова да не го замесва в схемата, измислена от подсъдимия М.М.. Подсъдимата привидно се съгласила, но въпреки това започнала да флиртува със св. Ст. Ст.. Свид.Ст. се обадил по телефона си на свой приятел – свид. Ст. И. и го поканил да дойде в дискотека „Рейнбоу“. Свид. Ст. И. пристигнал в дискотеката и седнал при свид. Ст. Ст., като останал с впечатлението, че последният е в заведението с три жени – подсъдимата Т. и свидетелките П. и М. Д.. Малко след пристигането на свид.

И., подсъдимата казала на свид. Ст. Ст., че е употребила голямо количество алкохол и го помолила да я изпрати до хотелската ѝ стая, като му казала, че иска да правят секс. Свид. Ст. се съгласил и на тръгване казал на свидетелите П. и И., че отива до хотела на подсъдимата, като ще се бави около час. Същевременно подс.Т., казала на свид. М.Д., че ще води свид. Ст. Ст. към хотел „Кокиче“, като ѝ поръчала след 2 минути и тя да си тръгне от заведението. Свид. Д. отново я предупредила да не закачат точно този свидетел, а подсъдимата я успокоила, че няма да има проблеми. Докато били в заведението подс.Т. използвайки телефона си, който бил зареден със СИМ карта с телефонен номер *****, регистриран на името на майка ѝ, шест пъти през няколко минути в периода от 01:13ч до 01:48ч. за да се обади на подс. М.М., ползващ телефонен номер *****, регистриран на името на свид. Х. Г..

Малко след като подс.Т. и свид.Ст. напуснали дискотеката, свид. М. Д. също излязла и ги последвала по пътя им към хотел „Кокиче“. Преди заведението „Джани“, което се намирало по пътя към хотел „Кокиче“, свид. Д. срещнала пътувалия с тях с автомобила приятел В. И., който ѝ предложил да отидат заедно до автогарата в „Слънчев бряг“ и там да изчакат подсъдимите, което и направили.

През това време, подсъдимите М. и К. се намирали в района на хотел „Кокиче“. Когато видели свид. Ст. да върви по улицата прегърнал подсъдимата, двамата подсъдими ги последвали на дистанция. Когато подсъдимата и пострадалия достигнали до по-тъмният участък от улицата, подсъдимите М. и К. ги настигнали. Подсъдимият М. нанесъл в гръб два бързи удара в главата на свид.Ст., засягайки дясното ухо и дясната буза на пострадалия. Обръщайки се в посока на удара свид.Ст., получил нов удар от подс.К. в лицето, в областта на лявото око и паднал, завличайки и подс.Т., която наблюдавала безучастно действията на двамата подсъдими. Подс.М. хванал подсъдимата да не бъде съборена, а подс.К. пребъркал задните джобове на панталоните на пострадалия свидетел и му взел сумата от 960 лева, в банкноти от по 20 лева. Свид. Ст. успял да се изправи и побегнал по улицата. Подс. М. се опитал да го задържи и последва, но се отказал, защото пострадалият стигнал до осветена зона. Тримата подсъдими напуснали местопрестъплението и отишли до паркирания наблизо автомобил и се отправили с него до автогарата в к.к.„Слънчев бряг“. Там при тях се качили

свид. М. Д. и В. И. и всички заедно се прибрали в гр. Бургас.

В хода на проведеното съдебно следствие от БРС са събрани всички възможни доказателства, имащи значение за изясняване на въпросите, свързани с фактите и обстоятелствата, които подлежат на доказване в разглежданото наказателно производство. Основните, значими и установени от доказателствата факти са вярно отчетени от първостепенния съд. Приета от настоящата инстанция фактическата обстановка е в рамките на установените от първоинстанционния съд правнорелевантни факти, като единствено са прецизирани някои детайли.

Пред въззивната инстанция тримата защитници развиват сходни доводи за необоснованост на фактическите изводи на БРС за авторството и факта на деянието.

Възприетите от първата инстанция фактически положения относно авторството и начина на осъществяване на престъплението са правилно установени. Съдът в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК е анализирал обясненията на подсъдимите Т. и К., свидетелските показания, заключението на приетата по делото експертиза и писмените доказателствени средства и е обосновал съображенията си кои от тях цени и защо. Доколкото възражението за игнориране на част от доказателствените източници се поддържа пред въззивната инстанция, то е необходимо БАС да изложи и своите съображения.

Правилно БОС е кредитирал и е поставил в основата на фактическите си изводи показанията на свидетелите М. Д., Ст. Ст. Ст. Б., Д. А., Х. Г. Д. М., Д. П. и Ст. И., защото те са логични, взаимодопълващи се и последователно възпроизвеждат обстоятелствата от значение за предмета на доказване.

Твърдяните от свид.М. Д. в съдебно следствие факти, извън тези за срещата на двете с подс.Т. в дискотеката с пострадалия, сериозно се отличават от съобщеното преди това в разпита ѝ в досъдебното производство, като разликите се отнасят за причините да посетят дискотеката и да я напуснат, за случилото се в нея и за начина им на придвижване след това, което в случая, ведно със заявената липса на спомени, е продиктувало приложението на чл. 281, ал.1, т.1, т.2 от НПК от БОС. След прочитането им същата свидетелка ги е потвърдила, ясно заявявайки за наличието на уговорка да се нападне чужденец, за да се вземат пари и

предупреждението към Т. да не се занимава с познати, какъвто е бил пострадалият свид.Ст. Ст.. БРС е кредитирал така приобщените показания на свидетелката, с изключение на онази част, в която тя е твърдяла, че подсъдимите не са отнели пари. Че не са отнели от нападнатия Ст., тя твърди, че е узнала от само от разговор с подс. М., когато си легнали след връщането си от к.к.“Слънчев бряг“. Правилни са съображенията на БРС да не се довери на показанията на свидетелката в тази им част, защото те почиват единствено на думите на подс. М., който обаче е нямал основание да ѝ се довери изцяло, предвид личното ѝ и на семейството ѝ познанството с пострадалия. Видно от същите показания още на следващия ден - 09.08.2018г., пострадалият се обадил свид.М.Д. и ѝ съобщил за изчезнали му пари. Именно чрез тази свидетелка е била и разкрита самоличността на тримата подсъдими.

От особено значение са показанията на пострадалия свид. Ст. Ст., спрямо достоверността на които се възразява от защитата. Точна е преценката на БОС, че съобщеното от него в съдебно следствие за събитията непосредствено преди инцидента - за случилото се в дискотеката и причината за напускането ѝ, се потвърждава от показанията на свидетелите Ст. И., М. Д., Д. П. и частично от обясненията на подсъдимата Т.. Като единствен очевидец, показанията на свид.Ст. са от важно значение, защото съдържат преки доказателствени факти относно изясняваните обстоятелствата от значение за делото. Описаните от него начин на осъществяване на деянието – вида и начина на упражнената сила, локализацията на ударите, два от които в дясната част на главата и един в лявата и фактът на отнемане на паричните средства от задния десен джоб на панталона му, се потвърждават от показанията на свидетелите Д.П. и С.И. , на които след инцидента пострадалият е разказал, че е бит и са му отнетите пари и които са възприели лично насиненото му око.

Обстоятелството, че присъствалите на сепарето свидетели не са видели пари у пострадалия е обяснимо с разположението им около масата, защото най-близко и непосредствено до него е седяла точно подс.Т., а без съмнение свид.Ст. (не друг) си е платил консумираните от него две бири в заведението, непосредствено при сервирането им от сервитьорката.

Много правилно първият съд е насочил вниманието си към противоречието относно точната сума пари, която е била отнета от свид.Ст..

Промяната в хода на съдебното следствие на показания на свид. Ст. Ст. за размера на отнетата му сума, категорично не може да се интерпретира по начина, поддържан от защитниците на подсъдимите Т. и К., че отнемане на парична сума изобщо не е извършено. Тази промяна в показанията на свидетеля е проява на неговата заинтересованост от изхода на делото, независимо, че същият не се е конституирал като страна в процеса и не е предявил претенции за обезщетяване на вреди. Точно това особеното процесуално положение на пострадал от деянието е било отчетено от БОС, като по отношение на размера на отнетата сума е кредитирал приобщените на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т.1 от НПК показанията на посочения свидетел (л.145 от НОХД№883/2020г. на БОС). Съдът не е имал никакви основания да откаже да стори това, доколкото съобщеното в тази част от свид.Ст. Ст. на досъдебното производство, съответства на показанията на свидетелите полицейските служители А. и Б., според които непосредствено след нападението пострадалият Ст. е заявил за открадната сума в размер около хиляда лева.

Оплакването на защитниците на подсъдимите Т. и К. за необосноваността на фактическите изводи на БОС се свързва основно с дадената от БОС оценката на обясненията на двамата подсъдими.

В тези обяснения подс.Т. е твърдяла, че целта на запознанството, флиртът и разходката с пострадалия са целели да предизвика ревност у подс.К., с когото преди това се били скарали. В обясненията си подс.К. (гърба на л.132-л.134, гърба на л.278-л.279 от НОХД№883/2020г. на БОС) не отрича участието си в инцидента с пострадалия, като сочи именно изпитваната от него ревност за причината да му удари „два-три шамара“ и напълно отрича отнемането на парична сума.

Безспорно е прав адв.К., че за реализиране правото си на защита подсъдимият може да депозира каквито прецени обяснения. Възможно е също така той изобщо да не дава такива. Съдът обаче от своя страна е длъжен при преценката на тяхната достоверност да се съобрази с тяхната двойствена природа – на доказателствен източник и на средство за защита, която двойната природа поначало не изключва тяхната достоверност, когато изложените твърдения се подкрепят от други събрани по делото доказателства. Първата инстанция правилно е подложила обясненията на

подсъдимите Т. и К. в съпоставка с останалите по делото доказателства и в резултат на него е достигнала до верния извода, че независимо от наблюдаваното определено съответствие между тях, те остават изолирани, не подкрепени от нито едно доказателство, поради което и имат характер на защитна теза, опровергана от останалите доказателства по делото. Отделно от това на сериозна преценка е било подложено самото съдържание на коментираните обяснения, като напълно обосновано БОС е констатирал тяхната избирателност и фрагментарност, вътрешното им противоречие и нелогичност.

В конкретния казус, източник на преки доказателства за обстоятелствата по чл. 102 от НПК са показанията на пострадалия Ст. и отчасти на свид.М.Д.. Останалите гласни доказателствени източници, освен обясненията на подсъдимите Т. и К., съдържат допълнителни данни за обстоятелства и отношения, предшестващи и последващи инкриминираното деяние. В съответствие с изискванията на закона решаващият съд е използвал и тази косвена информация при преценката на обективността и достоверността на преките доказателства.

В хода на разследването с протокол за доброволно предаване е приобщен оптичен носител на информация – CD-R „Verbdtin“, който в хода на съдебното следствие е установено, че е счупен и съдържанието му не може да бъде възпроизведено. Той обаче е бил обект на изследване от назначената видеотехническа експертиза, която е имала задачи да анализира видеозаписите от камери, разположени в района на хотел „Кокиче“ в к. к. „Слънчев бряг“ и да се изготви албум с отделни кадри от действията на записаните лица, които да се разпечатат на хартиен носител. В заключението ѝ (л. 136 –л.140, т.1 от досъд.п.), кредитирано изцяло от състава на контролираната инстанция, е отразено, че дискът съдържа общо 82 файла, от които 41 видеофайла, представляващи цифров презапис на оригиналните файлове записани върху твърдия диск на компютърната видео - охранителна система. Уточнено е, че при изследването не са установени следи от манипулация или намеса върху записаната информация.

От видеофайловете експертът е извлякъл снимкови кадри от „Camera 07“, обхващаща част от улица, тротоар и магазини в периода от 00:45:00ч до 01:31:00ч. на 08.08.2018г. Снимковите файлове са били обработени и

допълнително подобрени за повишаване на качеството им и приложени в хронологична последователност към експертното заключение. Уточнено е, че ниската резолюция на изследваните изображения, отдалечеността на камерите и разположението им спрямо заснетите лица и обекти, не позволяват да се извлекат достатъчен брой идентификационни признаци. Осемте фотокопия (фк.2- фк.10) са определени като негодни за целите на лицевата идентификация, но позволяват и в писменото заключение е направено е описание на лицата и действията им , попадащи в обхвата на камерата.

Случайно създадените фотоси, снимки и записи чрез видеокамери имат характеристики на веществени доказателства, поради съдържащите се в тях следи от престъпление и могат да се ползват за нуждите на наказателното производство и да допринесат за разкриване обективната истина в процеса, след проверка за достоверността на съхранената информация, каквато е направена с предвидения в закона процесуален способ – изпълнената видеотехническа експертиза.

Ето защо, обстоятелството, че вещественото доказателство е повредено и не може да бъде възпроизведено, не отнема процесуалната стойност на изготвената експертиза. В крайна сметка, приложената по делото видеотехническа експертиза е направила достояние на страните и на съда част от записа и при прочитането ѝ не са били поставени въпроси на вещото лице, не са били обективирани съмнения за нейната правилност, обосновааност, пълнота и яснота. – л.149 от НОХД№883/2020г. на БОС. В коментирания смисъл искането на адв.М. за изключване на заключението на видеотехническата експертиза от доказателствата по делото не може да бъде уважено, а възраженията на защитата против цененето му от БОС са несъстоятелни.

Липсата на възможност да се направи с абсолютна категоричност лицевата идентификация, относима към авторството на инкриминираното престъпление, е преодоляна от контролираната инстанция чрез прецизен и обстоен доказателствен анализ. Правилно са интерпретирани кореспондиращите с експертното заключение фактически данни, съдържащи се в протокола за освидетелстване на подс.М. по отношение на описание на притежаването от него и вид и разположение на татуировките, в обясненията на подсъдимите К. и Т. и в показанията на свид.Ст. за тяхното и на подс.М.

придвижване и присъствие на местопрестъплението. Съпоставена с експертното заключение информацията от тези доказателствени източници изключва възможността лицето от видеозаписите с татуировка, обхващаща почти цялата лява ръка, облечено в тениска с надпис „10“ на гърба и същото, което е във физическо съприкосновение - дърпа и бута пострадалият(фк.7 - л.138, т.1 от досъд.п.), да не е подс. М.. Тук не трябва да се пропускат също показанията на свид.М., включително и приобщените на основание чл.281, ал.4, вр.ал.1,т.1 от НПК, от които се установява, че видеорекордерът на охранителните камери е бил настроен към зимното часово време и корекцията му не се извършва автоматично. Свид.А. в показанията си пък уточнява, че от дискотека „Рембоу“ до хотел „Кокиче“, където са били разположени камерите, пешеходното разстояние се изминава за около 15 минути. Правилно въззивният съд е кредитирал с доверие заключението на техническата експертиза и се е позовал на съдържанието ѝ за установяване на фактите по обвинението, което съдържание е обсъдено не само за себе си, а съвкупно с посочените по-горе доказателствени източници, очертаващи непрекъсната доказателствена верига и позволяващи несъмнено да се приеме, че извършителите на престъпното деяние са подсъдимите К. и М..

От приложената на л.208-л.212, т.1 от досъд.п. справка от „БТК“ЕАД за мобилните данни, е видно, че от 21:15ч на 07.08.2018г. до 01:48ч. на 08.08.2018г. подс.Т. е ползвала 16 пъти телефон със СИМ карта с телефонен номер *****, регистриран на името на майка й. От тях последните шест пъти са проведени изходящи от нея обаждания към един и същ телефонен номер *****, която СИМ-карта била регистрирана на името на свид. Х. Г. и предоставена от бившия мъж на последната на подс.М.(гърба на л.148 от НОХД№883/2020г. на БОС).Тези шест обаждания са през няколко минути в периода от 01:13ч до 01:48ч. на 08.08.2018г. , всяко от които е продължило по-малко от минута, а последното - 13 сек. В хронологичен аспект последното от тези обаждания е било иницирано от подсъдимата преди да тръгнат с пострадалия от дискотека „Рембоул“ към хотел „Кокиче“ и преди да бъдат заснети от охранителната видеокамера – фк.3,4 от видеотехническа експертиза. Точно такава е била уговорката между подсъдимите – когато подс.Т. и свид.Д. тръгнат с чужденеца към хотел „Кокиче“ да позвънят на подс.М. – гърба на л.102, т.1 от досъд.п. В останалата част приетите в мотивите фактически положения за провеждани от подсъдимата разговори с

цел текущо осведомяване на подсъдимите М. и К. за „зарибяването“ не намират основа в събраните в съдебно следствие доказателствен материал. В този аспект възражението на адв.К. е основателно. Данни за такива действия се съдържат в използваните при изготвянето на обвинителния акт обяснения на подс. М., които правилно БОС е отказал на основание чл.279, ал.3, вр.ал.1,т.2 от НПК да прочете в съдебно следствие (л.250 от НОХД№883/2020г. на БОС), предвид липсата на съгласие от съпроцесниците му. Запознаването на съда с резултата от образуваната по сигнал на подс.М. преписка вх.№3260/2019г. по описа на БРП за полицейско насилие след задържането му на 14.11.2018г., би имала някакво значение единствено към въпроса за цененето на неговите показания или обяснения, каквито в съдебното производство не са приобщавани, поради което правилно събирането на посочените писмени доказателства е било отказано от БОС.

Защитата на подс.М. отрича участието на последния в деянието с твърдения за ограничения на физическите му възможности, позовавайки се на представени медицински документи за прогресиращо аутоимунно заболяване (л.267- л.274 от НОХД№883/2020г. на БОС). От медицинската документация действително се установява, че подс. М. страда от множествена склероза с пристъпно-ремитентен ход, но в нито един от тези документи, нито в материалите към съдебното производство по повод условно –предсрочното му освобождаване(ЧНД№33/18г. на БОС) не се съдържат данни за ограничения на физическите му възможности или за промени в соматичния му и неврологичен статус. Такива не са били възприети и от останалите подсъдими и свидетели от компанията му. Твърдението е изцяло недоказано.

Тук е необходимо да се посочи, че не всеки отказ да се допусне или събере доказателствен материал по направено от страната искане, води до ограничаване правото ѝ на пълноценно участие в процеса. Такова накърняване на права ще бъде налице само, ако отказът се отнася до доказателствени източници със съществено значение за предмета на доказване по конкретното дело, каквито обаче не се явяват отказаните от първоинстанционния съд искания за провеждане на различни очни ставки и събиране на неотносими документи. Още по-малко посочените откази дават основание за съмнения в предубеденост или каквато и да е заинтересованост от изхода на делото на участващия прокурор или разглеждащия го съдебен състав.

Укорът на защитниците, че БОС не е извършил правилна оценка на събраните по делото доказателства и по този начин е пренебрегнал задължения си по чл. 13 и чл. 14 от НПК за разкриване на обективната истина и за вземане на решения по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, не намират опора в данните по делото. Първоинстанционният съд е подходил обективно при анализа на доказателствения материал. Проверил е допустимостта, достоверността и относимостта на всички доказателства и доказателствени средства, внимателно ги е обсъдил и оценил при стриктно съобразяване с правилата по чл. 13, 14 и чл. 107 от НПК и при изпълнение на задълженията по чл. 305, ал. 3 от НПК. Застъпените оплаквания за процесуални нарушения по повод участието на подсъдимите и отделни детайли от фактологията на деянието, са неоснователни.

С оглед на изложено по-горе, настоящият въззивен състав счита , че всички годни доказателства и доказателствени средства, съпоставени помежду им, представляват една последователна и единна верига, която дава възможност да се заключи, че участието в деянието на подсъдимите М., К. и Т. е доказано по несъмнен и категоричен начин.

Въз основа на установените факти първоинстанционният съд е достигнал до правилен правен извод, че с поведението си тримата подсъдими са осъществили грабеж, извършен при условията на съучастие.

Подсъдимите М. Б. М. и Г. Г. К. са осъществили от обективна и субективна страна престъплението грабеж, с правна квалификация по чл. 199, ал.1, т.4, вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 20, ал.2 от НК - за подсъдимия М. и ПО чл. 198, ал.1, вр. чл. 20, ал.2 от НК за подсъдимия К., защото на посочените дата и място, двамата в съучастие като извършители, са употребили сила, насочена към преодоляване на възможната съпротива на пострадалия Ст. и присвояване на паричната сума от 960лв. Със съвместните си и съгласувани действия те са прекъснали фактическата власт на собственика върху държаните от него в задния му джоб банкноти и са установили своя такава върху същите, като самото отнемане на банкнотите от задния джоб на свид.Ст. е реализирано от подс.К.. Проявената от подсъдимите изненадваща агресия и числено превъзходство са довели до отсъствието на съпротива от страна на жертвата.

По отношение на подс. М. са налице и белезите на квалифициращия признак по чл. 199, ал. 1, т. 4 от НК. Той е действал в условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б" от НК, тъй като преди деянието е бил осъждан на лишаване от свобода за извършени от него като пълнолетен тежки умишлени престъпления, търпял е ефективно наказание лишаване от свобода и не са изминали пет години от изтърпяването им по чл. 30 от НК. Касае се за осъждането му по НОХД № 668/2015 г. по описа на БОС за престъпление по чл. 199 ал.1 т.4 от НК, като му е било наложено наказание три години и осем месеца лишаване от свобода, от изтърпяването на което е освободен условно предсрочно от затвора на 23.02.2018 г. с изпитателен срок в размер на неизтърпяната част от наказанието - 11 месеца и 20 дни. От значение за този квалифициращ признак са и постановените по отношение на подс. М. по още три предходни влезли в сила присъди и търпените по тях наказания – с наложено му с НОХД № 4606/2010 г. на БРС наказание от 2г 10м. за престъпление по чл.215, ал.2 от НК; наложено му по НОХД № 1572/2010 г. на БОС наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 6 месеца за престъпление по чл.199, ал.1,т.4 от НК и наложеното му по НОХД № 2462/2010 г. на БРС за престъпление по чл.354а, ал.3 от НК на наказание от 6 месеца лишава от свобода. Престъпленията по последните три дела, се намират помежду си в отношение на съвкупност и представляват едно осъждане(р. II, т. 2 от ППВС № 2/1970 година), като с определение по ЧНД № 1275/2011 г. по описа на БРС – Бургас му е било наложено общо наказание в размер на най-тежкото от тях – 2 години и 10 месеца лишаване от свобода, което на основание чл. 24 от НК е увеличено до окончателния размер от 3 години и 2 месеца. Това наказание е изтърпяно на 30.08.2013 г.

В отличие от двамата подсъдими М. и К., които като участвали в самото изпълнение на престъплението се явяват извършители по смисъла на чл. 20, ал. 2 от НК, подс. Т. само е улеснила грабежа, като е създавала условия за неговото изпълнение. Изпълнявайки предварително уговорения между тримата съучастници план, тя е избрала подходящата, според нея жертва и като му въздействала, за да я последва, е отвела свид.Ст. на уговореното място, където да бъде нападен от подсъдимите М. и К. и ограбен.

Субективната страна на деянието и общността на умишъла се извеждат от обективните действия на тримата подсъдими, които са координирани и взаимно допълващи се в тяхната насоченост за постигане на престъпния

резултат. Подсъдимата е съзнавала, че със своите действия улеснява извършването на грабежа от своите съпроцесници и точно това е искала. Всеки от двамата подсъдими М. и К. е съзнавал, че участва в изпълнението на задружно престъпно посегателство и е искал от така съчетаната дейност да бъдат предизвикани вредоносните последици. Налице е общата субективна насоченост на престъпната деятелност на тримата подсъдими. Общият умисъл на съучастниците е формиран след предварително обсъден и уговорен план между съучастниците, като отклонение от него е допуснато от подс. Т., която е привлякла за жертва лице, което освен че не е чужденец се е оказал и познат на свид.М.Д..

Обосновката на субективната страна на престъплението, направена от БОС, е правилна, изчерпателна и обхваща всички релевантни обстоятелства, намерили отражение в представното съзнание и волевата насоченост на действалите с пряк умисъл подсъдими.

За престъплението по чл. 198, ал. 1 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години, а за това по чл. 199, ал. 1, т. 4 от НК – от пет до петнадесет години лишаване от свобода и възможност за конфискация до една втора от имуществото на дееца. За извършеното престъпление БОС е определил на всеки наказание, както следва: на подс. М. Б. М. - на основание чл.199, ал.1,т.4, вр.чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.чл.55 от НК - две години лишаване от свобода, на подс. Г. Г. К. – на основание чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.чл.55 от НК - една година и шест месеца лишаване от свобода и на подс. ХР. М. Т. - на основание чл.198, ал.1, вр.чл.20, ал.4, вр.чл.55 от - една година лишаване от свобода.

Настоящият съдебен състав се съгласява със становището на БОС, че установените специфики на престъпното посегателство и особено наличието предварително обмислена задружна дейност, която не се отразява в по-тежко квалифициращ деянието признак, действително завишава обществената му опасност. В същото време не следва да се игнорира, че спрямо пострадалия не е било упражнено интензивно физическо насилие, с оглед броя и силата на ударите, довели до лека телесна повреда по чл. 130, ал. 2 от НК (болка и страдание), като твърдяното от него пукване на тъпанчето на ухото и загуба за месец на слуха не е скрепено с доказателства.

БОС е формирал преценката си за личната обществената опасност на

дейците на базата на съдебното им минало. Правилно е прието, че степента на обществена опасност на подсъдимите Т. и К., които към датата на деянието са били неосъждани, не е относително висока. Предходните осъждания и търпяните от подс.М. наказания, извън квалификацията опасен рецидив, напълно правилно са оценени като данни, указващи на висока степен на обществена опасност на дееца.

Като изключително негативно обстоятелство следва да се отчете, че деянието, предмет на настоящото производство е извършено от този подсъдим по-малко от шест месеца след условното му предсрочно освобождаване от изтърпяване на остатъка от наказанието лишаване от свобода(изтърпял е повече от 2години и 7месеца), наложено му отново за извършен в условията на опасен рецидив и в съучастие грабеж, което съвсем очевидно сочи е, че определеното му и понастоящем наказание не е в състояние да изпълни своето предупредително и възпиращо действие, предвид специалната цел на чл. 36 от НК, нито пък превантивно въздействие - спрямо другите двама подсъдими, с оглед генералната превенция.

За двамата подсъдими Т. и К., като смекчаващи отговорността им обстоятелства са отчетени – младата възраст, доброто процесуално поведение, добри характеристични данни, семейното и материално положение като безработен родител на малолетно дете, сравнително дългия период от време, изминал от извършване на престъплението до постановяването на присъдата. За подс.М. като такива са отчетени тежкото му семейно и материално състояние, влошеното му здравословно състояние и сравнително дългия период от време, изминал от извършване на престъплението до постановяването на настоящата присъда. Влошеното здравословно състояние на подс. М. не следва да се разглежда като фактор с водещо значение за прекомерно облекчаване на наказателно-правното му положение. Видно от представените медицински документи, в това трайно болестно състояние той е търпял предходното наказание лишаване от свобода и въпреки пълното съзнание за здравословното си състояние, съзнателно е извършил престъплението, предмет на настоящото дело.

Първоинстанционният съд при индивидуализацията на наказанията наред с всички смекчаващи отговорността обстоятелства за всеки от подсъдимите , е отчетел сравнително дългата продължителност на

наказателното производство.

Деянието е извършено на 08.06.2018 г., обвинителният акт е внесен в съда на 10.08.2020 г., а първоинстанционната присъда е постановена на 20.09.2021г. Подсъдимите М. и Т. се привлечени като обвиняеми от 12.11.2018г., а подс.К. - от 04.12.2018г. Наказателното производство не се отличава с фактическа или правна сложност, укриването на подс.М., стриктното съблюдаване на правилата за процесуално представителство и необходимостта от разпит на свидетели, са оказали влияние върху продължителността на процеса. Въпреки няколко отложени заседания, процеса се е развил в приемлив срок, който може да бъде окачествен като разумен по смисъла на чл. 6, т. 1 КЗПЧОС и чл. 22, ал. 1 НПК.

При така отчетените смекчаващи и липсата на отегчаващи обстоятелства БОС е приел, че наказанията на всеки от подсъдимите следва да се е определи при условията на чл.55, ал.1 от НК. В конкретния случай първоинстанционният съд не е посочил съображенията си за направената от него преценка за наличието на втората предпоставка за приложението на чл.55 от НК - че и най-лекото предвидено в закона наказание е несъразмерно тежко, както и че целите на наказателната репресия могат да се постигнат със значително по-малка по обем принуда за подсъдимите М. и К., но настоящият въззивен състав, при липса на съответен протест, не може да обсъжда и ревизира този резултат. В така очертаните рамки на ангажираната наказателна репресия спрямо подсъдимите БОС е приложил правилно закона, като при индивидуализация на наказанието на всеки от тях коректно е отчетел персоналният му принос за извършване на деянието и конкретната по-лека форма на съучастническа дейтелност на подс.Т..

В пълно съответствие със закона първият съд служебно се е занимал с приложението на чл. 25, ал. 1 от НК по отношение на подс. М. и е групирал наказанията по съвкупността, формирана между определеното му с обжалваната присъда и наказанието лишаване от свобода за срок от десет месеца, определено му по НОХД № 1848/2018 г. по описа на Районен съд – Бургас за извършено от него на 24.07.2017г. престъпление по чл.196, ал.1, вр.чл.194, ал.1 от НК(л.38,т.1 от досъд.п.). Изтърпяването при първоначален строг режим е съобразно предходните осъждания на дееца. Правилно е и направеното приспадане на изтърпяното от подс.М. на времето, през което

подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по настоящото наказателно производство, считано от 16.11.2018 г. до 21.01.2019 г.

Налице е и основанието, посочено по чл. 70, ал. 7, изр. 1 от НК, подсъдимият М. да изтърпи отделно неизтърпяната част от наказанието, наложено му по НОХД № 668/2015 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, в размер на единадесет месеца и дванадесет дни, съобразявайки, че процесното умишлено престъпление е извършено в определения от съда изпитателен срок при постановеното по ЧНД № 33/2018 г. на Окръжен съд – Бургас условното предсрочно освобождаване. Това наказание правилно е решено да се доизтърпи отново при първоначален „строг“ режим.

Правилна е преценката на БОС да отложи на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието на подс.Т. за изпитателен срок от три години. Данните за личността на подсъдимата дават основание да се направи извод, че нейното поправяне и превъзпитание може да бъде постигнато без същата да бъде изолирана от обществото. Този извод се обосновава от липса на каквито и да е други противообществени прояви, младата ѝ възраст и необходимостта да се грижи за двете си малолетни деца. Всички тези обстоятелства позволяват да се приеме, че корекционният ефект на наказанието може да бъде постигнат без ефективно изтърпяване на лишаването от свобода. Определената по размер и начин на изтърпяване наказателна репресия ще осигури необходимия баланс между поправянето и превъзпитанието на подсъдимата и общопревантивната функция на наказанието.

Правилно е приложен чл. 25, вр. чл. 23 от НК и по отношение на подсъдимия К., защото двете деяния, предмет на настоящото дело и на НОХД № 1562/2019 г. по описа на Районен съд – Бургас, са извършени от него преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях. Налагането на общо най-тежко наказание, каквото по вид и размер е определеното по реда на чл.55, ал.1 от НК наказание по настоящото дело - лишаване от свобода в размер на една година и шест месеца не налага приложение на чл.24 от НК. При определяне начина на изтърпяването му, приоритет е отдаден на поправителната му роля спрямо дееца, като е преценено, че за превъзпитаването на подсъдимия К. не се налага

изолирането му от обществото. Тези съображения са споделими, защото освен формалните предпоставки по чл. 66, ал. 1 от НК за отлагане изпълнението на наложеното на подсъдимия общо наказание „лишаване от свобода“, от данните по делото може да се направи извод, че условното осъждане ще окаже в съществена степен предупредителен и възпиращ ефект както върху този подсъдим, така и спрямо другите членове на обществото. Ако през този тригодишен период той не изостави склонността си към престъпни прояви и не се придържа към стриктно спазване на закона, е налице респектиращата последица да се изтърпи наложеното наказание.

Като последица от признаването на подсъдимите за виновни, БОС в съответствие с чл. 189, ал. 3 от НПК, ги е осъдил да заплатят направените разноски в досъдебното производство.

При извършената цялостна служебна проверка на обжалваната присъда въззивната инстанция не установи допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нито нарушения на материалния закон, обосноваващи наличие на основания за нейната отмяна или изменение, поради което присъдата следва да бъде потвърдена.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №27 от 20.09.2021г., постановена по НОХД№ 883/2020г. по описа на Окръжен съд, гр.Бургас.

Решението може да бъде обжалвано или протестирано пред ВКС на Република България в 15-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____